

Kolin pojat Ukko-Kolin Uhrihalkeamalla

Pekka oli serkkunsa Esan kanssa Ukko-Kolin hotellin takana olevalla halkeamalla useasti. Kaverit tarkkailivat matkailijoita kuljettavien linja-autojen lähtöä Ylä-Kolilta ja sen jälkeen lähtivät tarkastamaan, mitä oli jäänyt halkeaman pohjalle. Puhe on tietenkin Ukko-Kolin Uhrihalkeamasta. Matkailijoilla oli tapana käydä halkeamalla ja heittää sinne kolikoita tai jotain muuta pientä niin kuin toivomuslähteelle. Uhrihalkeaman nimeä ei noihin aikoihin käytetty paikallisten puheessa. Puhuttiin vain halkeamasta tai kallion raosta. Pekka ja Esa olivat noin 10-vuotiaita Ylä-Kolin rinteessä asuvia pikkupoikia. Tarina ajoittuu 1950-luvun ja 1960-luvun vaihteeseen.

Pojilla oli mukanaan pitkä puinen vapa. Vavan päähän he olivat kiinnittäneet sillipurkin peltisen kannen, joka oli väännetty lipon muotoon. Sillä he harasivat raon pohjaa ja tavoittelivat matkailijoiden rakoon heittämiä lantteja. Rako oli siihen aikaan paljon nykyistä syvempi. Se kaartui kallion sisällä niin että pohjaa ei nähnyt. Piti kuunnella milloin lippo kosketti kolikkoa vai oliko se pieni kiven palanen. Sitten riukua liikuttelemalla piti saada lantti lippoon ja nostaa ylös. Jotain sieltä aina nousikin. Oli myös roskia, joita turistit olivat rakoon heittäneet. Ne putsattiin pois, jotta lantit paremmin löytyisivät pohjalta.

Toinen pojista, tällä kerta Esa, oli vartiossa ja Pekka hoiteli lanttien pyydystästä. Jotenkin Esa vähän siirtyi taaksepäin järven suuntaan. Oli satanut ja sammal peitti liukkaan kallion. Esa oli ihan reunalla, jalka lipesi ja Esa luiskahti kalliolta alas. Sai kuitenkin vähän tartuttua kallion nyppeihin ja kasveihin ja se vähän hidasti putoamista. Lopulta kallio kaartui sisäänpäin ja Esan oli pakko irrottaa otteensa. Vapaa putous oli lähes 10 metriä ja päättyi halkeaman juurella silloin olleen kaivon vierelle. Oli onnea, että Esa putosi kahdelle jalalle. Kosteaa maata vaimensi putousta ja Esa pääsi kuin pääsikin ilman katkenneita luita, mutta pahasti pelästyneenä alas maan pinnalle.

Pekka oli seurannut tilanteen kehitystä kauhuissaan ja varmana siitä että jotain pahaa tapahtuu kaverille. Sen verran hurjalta putous näytti. Pekka ei voinut Esaa mitenkään auttaa. Huudettiin vain toisilleen. Putoamisen jälkeen Pekka ja Esa lähtivät kiireesti kotiin ja meni monta aikaa ennen kuin he uskalsivat tulla uudelleen tarkastamaan raon pohjaa. Silloin toimittiin paljon varovaisemmin kuin aiemmilla kerroilla. Kotiväelle asiasta ei uskallettu kertoa moneen vuoteen.